

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/78/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120295045
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120295045.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanej T. X., A.. XX.X.XXXX, W. P. A. M. XXX, zastúpenej JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 13, o zaplatenie 2.210,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 24. septembra 2021 č.k. 1Csp/95/2020 - 258 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.210,67 eur, pozostávajúcu z istiny úveru vo výške 1.445,97 eur, neuhradeného riadneho úroku vo výške 633,80 eur, neuhradeného úroku z omeškania vo výške 108,46 eur a neuhradených poplatkov vo výške 22,44 eur spolu s príslušenstvom, pozostávajúcim z úrokov z omeškania (výrok I.), a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania (výrok II.) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok III.).

2. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 30.12.2014 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej aj len „Zmluva“), na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 84 mesačných splátkach po 46,93 eur vždy k 28. dňu v mesiaci počnúc od 28.2.2015, pričom termín konečnej splatnosti úveru bol 28.1.2022, RPMN uvedená v zmluve 23,64 %, priemerná RPMN 17,33 %, ročná úroková sadzba - odplata 19,90 % a celková čiastka úveru činila 3.938,68 eur. Vychádzal tiež zo zistenia, že právny predchodca žalobcu listom - písomnou výzvou z 24.3.2018 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru, ktorého reálne doručenie alebo odoslanie žalovanej žalobca nepreukázal, ako i že právny predchodca žalobcu listom z 26.4.2018 - „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, oznámil žalovanej splatnosť úveru v celom rozsahu naraz ku dňu 25.4.2018 a žiadal žalovanú o uhradenie sumy 1.882,05 eur, ktoré žalovanej doručil dňa 30.4.2018, následne právny predchodca žalobcu výzvou z 26.3.2019 žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej pohľadávky vo výške 2.172,99 eur, túto výzvu odoslal dňa 28.3.2019, avšak potvrdenie o jej doručení žalovanej žalobca nepreukázal. Nakoniec súd zistil, že listom z 29.6.2019 - Oznámenie, právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil postúpenie pohľadávky voči žalovanej ku dňu 24.6.2019,

ktoré žalovanej zaslal dňa 2.7.2019, ale dôkaz o doručení tohto oznámenia žalovanej žalobca súdu nepredložil.

3. Vec súd právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) až d), § 7 ods. 1 až 2, § 11 ods. 1 až 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) a uzavrel, že žalobca v spore nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu, pretože právny predchodca žalobcu pri uzatváraní Zmluvy neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatniť, a preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky z predmetnej Zmluvy, lebo nebola dodržaná zákonná podmienka v zmysle § 17 ods. 1 a 2 ZoSÚ. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žiadal zmeniť rozsudok a vyhovieť žalobe v plnom rozsahu, prípadne rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.1. Žalobca s poukazom na znenie § 25 ods. 2, § 17 ods. 1 a 2 a § 18 ZoSÚ namietol, že súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom od 23.12.2015, lebo išlo o Zmluvu uzatvorenú dňa 30.12.2014 na dobu určitú - „do doby vysporiadania dlhu vzniknutého čerpaním zo dňa 30.12.2014“ a úver mal byť splatený dňa 28.1.2022, v dôsledku čoho je aplikácia § 17 ods. 1 ZoSÚ na prejednávany prípad vylúčená prechodnými ustanoveniami k uvedenému ustanoveniu, ktoré sú upravené v § 25 ods. 2 ZoSÚ.

4.2. Podľa názoru žalobcu samotná skutočnosť, že postupca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru neznamena neplatnosť postúpenia pohľadávky, nakoľko súd mal priznať žalobcovi nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku. S ohľadom na skutočnosť, že pre rozsudok je v zmysle § 217 ods. 1 CSP rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, nemožno mať pochybnosti o splatnosti splátok úveru splatných do vydania rozsudku dňa 24.9.2021, a ak súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu, vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

4.3. Žalobca namietol tiež nesprávne právne posúdenie veci súdom v otázke skúmania bonity žalovanej spotrebiteľky. Citujúc znenie § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ zdôraznil, že ak veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ alebo s prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy alebo registra, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednanom prípade), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností, resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľky s odbornou starostlivosťou. Súdom podľa názoru žalobcu nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, lebo splnenie povinnosti skúmania bonity vyplýva z Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pričom pravdivosť uvedených postupov preukazuje súdu doručeny výstup z bankového systému ohľadne skúmania bonity, ako aj daňové priznanie žalovanej. Podčiarkol, že riadne skúmanie bonity žalovanej bolo počas celého konania medzi stranami sporu nesporným, pričom žalovaná iba slovne namietala nesplnenie povinnosti veriteľa skúmať bonitu, nepoprela však pravdivosť údajov uvedených žalovanou ani nepravdivosť daňového priznania žalovanej. Žalobca preto považuje za preukázané, že neboli splnené podmienky hrubého porušenia povinností, nakoľko si právny predchodca žalobcu svoju povinnosť preveriť dlžníka v registroch splnil.

4.4. Žalobca tvrdil, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením „čo len časti“ svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie než 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzývaná na úhradu omeškaných splátok, okrem iného výzvou zo dňa 24.3.2018, výzvou zo dňa 26.4.2018 (oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru - s doručenkou), výzvou zo dňa 26.3.2019, a pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte len „ZoB“). Poukazom na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.5.2018 sp. zn. 5Co/351/2017, zo dňa 27.3.2019 sp. zn. 19Co/64/2018 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.2.2020 sp. zn. 16Co/2/2019 žalobca vyjadril nesúhlas s právnym názorom súdu, že nepreukázal

splnenie predpokladov podľa § 92 ods. 8 ZoB, lebo splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB preukázal platobnou históriou úveru, predloženými výzvami zo strany postupcu, skutkovými tvrdeniami a dôkazmi o doručovaní priamo žalovanej a doručovaní do dispozičnej sféry žalovanej. Odkazom na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.3.2021 sp. zn. 9CoCsp/81/2020 a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.5.2021 sp. zn. 13CoCsp/43/2020 poznamenal, že pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že právny predchodca žalobcu vykonal nejaký úkon, potom nemusí osobitne tvrdiť, že tieto výzvy odoslal a dal na poštovú prepravu, nakoľko je to zrejmé už zo samotného tvrdenia. Nakoľko z výsledkov dokazovania podľa názoru žalobcu vyplýva, že uniesol dôkazné bremeno a riadne preukázal doručenie podstatných výziev ako aj oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanej, považuje závery súdu za prekvapivé a rozporné s vykonaným dokazovaním, keďže žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve právneho predchodcu v omeškaní s plnením.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa s právnou argumentáciou žalobcu nestotožnila. Uviedla, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na jeho základe správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol, pričom skutkové zistenia súdu zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu, a preto navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5.1. Zdôraznila, že žalobca nepredložil súdu dôkazy o skúmaní bonity žalovanej právnym predchodcom žalobcu, a pretože právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, poskytnutý úver nebolo možné platne predčasne zosplatiť, v dôsledku čoho neboli splnené podmienky podľa § 17 ZoSÚ, predmetná pohľadávka nemohla byť predmetom postúpenia, a preto žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia. Zároveň znovu poprela, že by žalobca preukázal doručenie upozorňujúcej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

5.2. Zopakovala, že žalobca nepreukázal ani dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 ZoB, nepreukázal doručenie výzvy, ktorá je nevyhnutnou podmienkou pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, čo je ďalší samostatný dôvod zamietnutia žaloby.

5.3. K argumentácii žalobcu spochybňujúceho správnosť aplikácie § 17 ZoSÚ, žalovaná odkázala na bod 56. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a uviedla, že so závermi súdu sa stotožňuje.

5.4. K námietke žalobcu vo vzťahu k posúdeniu splnenia povinnosti skúmať bonitu žalovanej, odkázala na bod 55. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a uviedla, že so závermi súdu súhlasí. K tvrdeniu žalobcu o nespornosti otázky skúmania bonity právnym predchodcom žalobcu poukázala na § 295 CSP.

5.5. K žalobcom tvrdenému splneniu podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB žalovaná totožne so súdom prvej inštancie akcentovala, že žalobca nepreukázal existenciu upozorňujúcej výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 ZoB, ani jej odoslanie žalovanej. Vyjadrila súhlas i s názorom súdu o nemožnosti stotožňovať výzvu podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka s výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017.

6. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1 a 2 CSP z hľadísk žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Súdom prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na jeho základe správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol, ak žalobu zamietol. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Neboli zistené ani vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ktoré by mali za

následok nesprávne rozhodnutie v spore. Rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o nároku žalobcu, než ako rozhodol súd prvej inštancie, ktorý svoje úvahy a záver o zamietnutí žaloby odôvodnil dostatočne presvedčivo, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovanej, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali všetky svoje procesné práva.

9. Správne, presvedčivé, zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na doplnenie správnosti napadnutých výrokov rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

10. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že žalobcom formálne označený a citovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný. V odvolaní totiž nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a adresnými výhradami, ktoré by poukazovali na nesprávnosť konkrétneho procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces v dôsledku znemožnenia uskutočniť žalobcovi patriace procesné práva nesprávnym procesným postupom súdu, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento odvolací dôvod odvolateľom materiálne, a preto ani procesne, účinne uplatnený.

11. Žalobca spochybňoval správnosť skutkových záverov (odvolací dôvod podľa 365 ods. 1 písm. f) CSP).

11.1. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov.

11.2. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobil o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných z vykonaných dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver súdu o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

11.3. Podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto smere nemožno vyčítať súdu žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovanie nevyplynuli alebo že by súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno uzavrieť, že by súd pri hodnotení výsledkov dokazovania postupoval nesprávne.

11.4. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie v jeho názore, že žalobca v spore nepreukázal skúmanie bonity žalovanej spotrebiteľky poskytovateľom úveru - jeho právnym predchodcom, s odbornou starostlivosťou tak, ako to súd náležite odôvodnil v dôvodoch rozsudku (bod 55), na ktoré odvolací súd v tomto smere odkazuje.

12. Ak žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, o nesprávne právne posúdenie veci môže ísť vtedy, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav veci nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

12.1 Z dôvodov rozsudku plynie, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z úsudku, že právny predchodca žalobcu - poskytovateľ úveru žalovanej (veriteľ) nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a preto nebolo možné zosplatniť úver v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ (bod 56 odôvodnenia rozsudku).

12.2. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že posúdenie schopnosti dlžníka - spotrebiteľa splácať úver pred poskytnutím úveru, je na veriteľovi. Úver totiž môže poskytnúť spotrebiteľovi iba vtedy, ak s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť dlžníka a z jeho zistení je zrejmé, že dlžník bude schopný úver splácať. Ak nepreverí veriteľ dlžníka dostatočne alebo ak poskytne dlžníkovi úver aj napriek svojim negatívnym zisteniam, musí znášať následky predvídané zákonom. Súčasťou odbornej starostlivosti poskytovateľa úveru je totiž taká obozretnosť, že poskytovateľ úveru nespolieha na údaje o schopnosti splácať úver tvrdené samotným spotrebiteľom žiadajúcim o úver, ale sám tieto údaje preverí, prípadne si ich nechá doložiť od žiadateľa úveru.

12.3. Tento výklad konvenuje aj interpretácii zaujatej Súdny dvorom Európskej únie v rozsudku zo dňa 18.12.2014 vo veci C-449/13, týkajúcej sa výkladu článkov 5 a 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, s. 66) v súvislosti so sporom medzi spoločnosťou CA Consumer Finance SA (ďalej len „CA CF“) na jednej strane a pani W., pani W.od. X., a pánom W. (ďalej len „dlžníci“) o vyplatenie zvyšných dlžných súm z osobných úverov, ktoré im táto spoločnosť poskytla a pri ktorých boli v omeškaní, v ktorom Súdny dvor vyložil (o.i.) čl. 8 ods. 1 smernice 2008/48/ES, nazvaný „Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa“, podľa ktorého „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.“ V citovanom rozsudku rozhodol, že „Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, a jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48. Článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom. ... “

12.4. Z citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ je zrejmý záver, že poskytovateľ úveru má povinnosť (nesie v tomto ohľade dôkazné bremeno - v orig. „the burden of proving“) posúdiť úveryschopnosť dlžníka (spotrebiteľa) na základe dostatočných informácií (na informácie podané iba spotrebiteľom sa môže poskytovateľ úveru spoliehať iba vtedy, ak sú dostatočné a podložené dokladmi). Tým má byť zabránené, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne. Informácie o spotrebiteľovi by si mali veritelia overovať.

12.5. Poskytovateľ úveru, ak je dlžník v postavení spotrebiteľa, má preto jednoznačnú povinnosť preveriť spotrebiteľovu schopnosť plánovaný úver splatiť. Uložením a riadnym splnením tejto povinnosti pritom nie je chránený iba samotný dlžník (spotrebiteľ), ale aj veriteľ ako poskytovateľ úveru, ktorý musí znášať následky predvídané zákonom v prípade, že nepreveril finančné možnosti toho, komu požičal peniaze a úver neposkytol s oprávnenou dôverou v to, že bude riadne splatený.

12.6. V pomeroch posudzovanej veci žalobca v priebehu prvoinštančného konania a aj odvolacieho konania tvrdil, že jeho právny predchodca pri skúmaní bonity žalovanej spotrebiteľky vychádzal z

daňového priznania žalovanej za rok 2013. Žiadne iné zisťovanie na posúdenie schopnosti splácať úver nebolo zo strany žalobcu tvrdené a preukázané. Poukaz žalobcu na znenie Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. bez ďalšieho nie je dôkazom o tom, že reálne došlo veriteľom k skúmaniu schopnosti žalovanej splácať úver.

12.7. So zreteľom na vyššie uvedené je odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie v jeho názore, že iba z týchto údajov nemohol žalobca, resp. jeho právny predchodca, náležite preveriť a posúdiť schopnosť žalovanej plánovaný úver splácať, ak právny predchodca žalobcu, pri posúdení schopnosti žalovanej splácať úver vyšiel jedine z daňového priznania žalovanej za rok 2013 a zo znenia Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s.

12.8. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že takýto postup nemožno považovať za skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. do dňa 31.12.2014, ktorý v ustanovení § 7 s názvom Posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, stanovil povinnosť veriteľa v odseku 1 tak, že veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosti spotrebiteľa citovaný zákon stanovil v § 7 ods. 2 tak, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

13. Dôsledky porušenia tejto povinnosti veriteľa (posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) zakotvovalo ustanovenie § 11 ods. 2 citovaného zákona nasledovne:

13.1. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

13.2. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13.3. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

14. Za stavu, ak poskytovateľ úveru žalovanej spotrebiteľke síce pristúpil k posúdeniu schopnosti žalovanej spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, ale nedostatočne a formálne sa uspokojil iba informáciami z daňového priznania žalovanej za rok 2013, odkazujúc na znenie Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., súd prvej inštancie správne uzavrel, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, a preto v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej spotrebiteľky jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

15. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca v odvolaní neopodstatnene namietol, že nedošlo k hrubému porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu klienta, t.j. schopnosť žalovanej spotrebiteľky splácať úver. Z odôvodnenia rozsudku totiž nemožno vyvodiť záver súdu o hrubom porušení povinností veriteľa (poskytovateľa úveru žalovanej spotrebiteľky), keďže súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal bezpochyby z úsudku, že veriteľ pri posudzovaní bonity nekonal s odbornou starostlivosťou.

16. Žalovaná pritom predmetnú skutočnosť namietala už v podanom odpore proti platobnému rozkazu (č. I. 79 súdneho spisu), čím sa táto skutočnosť stala spornou. Nemožno preto priznať opodstatnenosť ani odvolacej námietke žalobcu založenej na tvrdení, že skúmanie bonity právnym predchodcom žalobcu bolo v konaní nesporné a súd prvej inštancie poňal výklad § 7 ods. 1 ZoSÚ nadmerne extenzívne.

17. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj odvoláciu námietku žalobcu založenú na tvrdení, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, lebo na vec aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení, ktoré nebolo účinné v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy dňa 30.12.2014, v dôsledku čoho nesprávne vyhodnotil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom nevzal do úvahy prechodné ustanovenia k tomuto ustanoveniu (§ 25 ods. 2 ZoSÚ) a skutočnosť, že úver mal byť splatený dňa 28.1.2022, t.j. nešlo o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, ale na dobu určitú - „do doby vysporiadania dlhu vzniknutého čerpaním zo dňa 30.12.2014).

17.1. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka.

17.2. Z obsahu spisu a preskúmaného rozsudku vyplýva, že listom z 29.6.2019 - Oznámenie, právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil postúpenie pohľadávky voči žalovanej ku dňu 24.6.2019.

17.3. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu postúpenia, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a: a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17.4. Rovnako podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu postúpenia, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je (nebol) oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

17.5. Podľa § 25 ods. 1 ZoSÚ právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

17.6. Podľa § 25 ods. 2 ZoSÚ ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

17.7. Poukaz žalobcu na ustanovenie § 25 ZoSÚ je bez relevancie, vzhľadom na skutkové okolnosti daného prípadu. Ustanovenie § 25 ods. 1 ZoSÚ sa vzťahuje na „právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010....“ a predmetná úverová zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola nesporne uzatvorená 30.12.2014. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, ak na vec aplikoval citované ust. § 17 ZoSÚ.

18. So zreteľom na to, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom procese spočíva z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa (ale i protistrany) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené, odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú odvoláciu námietku žalobcu založenú na tvrdení, že súd mal (a mohol) žalobcovi priznať nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku, a to z dôvodu, že v zmysle § 366 CSP odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za plnenia zákonom stanovených (novoty v odvolacom konaní), a žalobca túto argumentáciu predniesol až v odvolacom konaní (navyše ani bližšie nešpecifikoval aké splátky a v akej výške mu mal súd prvej inštancie priznať), hoci túto mohol predniesť bez akýchkoľvek obtiaží pred súdom prvej inštancie, čo však neurobil. Súd prvej inštancie preto správne vec posúdil a správne uzavrel, že veriteľ žalovanej nemohol postúpiť nesplatenú pohľadávku žalovanej zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy na žalobcu (bod 57 odôvodnenia rozsudku), na čom nemôže nič zmeniť ani tvrdenie žalobcu v odvolaní, že pre rozsudok je v zmysle § 217 ods. 1 CSP rozhodujúci stav v

čase jeho vyhlásenia, a preto nemožno mať pochybnosti o splatnosti splátok úveru splatných do vydania rozsudku dňa 24.9.2021.

19. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka.

19.1. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka.

19.2. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietať voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené.

19.3. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné, tak, ako je tomu v súdnej veci (cit. § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu postúpenia, v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ) a tiež § 92 ods. 8 ZoB.

19.4. So zreteľom na to, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru) v korelácii s vyššie uvedeným nemožno priznať ani opodstatnenosť odvolacej námietke nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 ZoB súdom prvej inštancie.

19.5. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a) musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b) ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom.

19.6. Odvolací súd pri nastolenej právnej otázke poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), z ktorého vyplýva, že „postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

19.7. V rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018 dospel dovolací súd rozborom § 92 ods. 8 zákona o bankách k záveru, že z § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva presný záujem zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom, pričom neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu tejto zákonnej úpravy než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

19.8. V rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd konštatoval, že zo zákona o bankách vyplývajúci skutočnosťami (podmienkami) pre

platné postúpenie pohľadávky je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí pritom prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

20. Poukazom na uvedené je nutné urobiť záver, že žalobca neopodstatnene namietol, že závery súdu sú prekvapivé, lebo žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve právneho predchodcu v omeškaní s plnením.

21. Nakoľko v prejednávanej spore neboli preukázané žiadne zo žalobcom tvrdených pochybení, ktorému sa tak uplatnenými odvolacími námietkami spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo, preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odvolacom konaní procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá právo.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania

len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).